

Thai A: literature – Higher level – Paper 1
Thaï A : littérature – Niveau supérieur – Épreuve 1
Tailandés A: literatura – Nivel superior – Prueba 1

Friday 8 May 2015 (afternoon)
Vendredi 8 mai 2015 (après-midi)
Viernes 8 de mayo de 2015 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

Instructions to candidates

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a literary commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is **[20 marks]**.

Instructions destinées aux candidats

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire littéraire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est de **[20 points]**.

Instrucciones para los alumnos

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario literario sobre un solo pasaje.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es **[20 puntos]**.

จงเขียนบทวิจารณ์วรรณกรรมจากข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเดียวเท่านั้น

1.

พ.ศ. ๒๕๑๒

พี่จะปิดสองนัยนา

ไม่ให้แก้วตาสบพักตร์ชายใด

อีกประตูหัวใจ

พีย่อมปิดตายไว้เพียงองงค์

เสียงร้องเพลงอ้อแอ้ดังขึ้นกลางดึก เมื่อชายวัย ๔๗ ปีไขกุญแจเข้าบ้านพัก มันเป็นตึกแถวสองชั้นที่ทางราชการสร้างไว้ให้อาศัย

5 นั่นก็หมายความว่า มีเพื่อนบ้านติด ๆ กันกำลังนอนหลับอยู่ และอาจจะถูกปลุกด้วยเสียงเพลงนี้เข้าด้วยก็เป็นได้

เสียงร้องเพลงดังเข้าไปเข้ามาในวรรณกรรม

“พี่จะปิด ะ...สองนัยนา...”

ตามด้วยเสียงดังโครม พ่อคงเดินชนหัวโต๊ะ เด็กหญิงคิดแล้วขยับผ้าห่มคลุมโปง เธอนอนพลิกไปมาอยู่บนชั้นสอง

ของบ้านพักแห่งนี้มาหลายชั่วโมงแล้ว เสียงเพลงหยุดชะงักไปชั่วครู่แล้วก็ดังใหม่ซ้ำประโยคเดิมไปมา ดึกดื่นปานนี้พ่อช่างร้อง

10 เพลงดังเพียงนี้ได้

เด็กหญิงขยับผ้าห่มหลับตาปี นึกอายุใครๆ ประสมกับความกลัวที่เกาะกุมจิตใจ ด้วยต้องอยู่กลางดึกคนเดียวมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง ความมืดเป็นเพื่อนตลอดทุกคืน ตั้งแต่มาอยู่กับพ่อในช่วงปิดเทอมหน้าร้อนเดือนเมษายนนี้

การต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลาค่ำคืนดึกดื่นก็ทำให้กลัวมากอยู่ แต่เมื่อพ่อกลับมา ความอุ่นใจที่พ่อกลับบ้าน กลับเปลี่ยนความกลัว และความหวังเวงนั้นให้เป็นความอายอดสูใจไปเสียได้

15 เสียงร้องเพลงประกาศจะปิดตาใครของพ่อเงียบไปแล้ว สงสัยพ่อจะหลับไปแล้วละมัง เด็กหญิงคิดเจี๊ยบ ๆ และเปิดผ้าห่มออก อากาศนอกผ้าห่มทำให้รู้สึกโล่งจุกขึ้นมาก รวากับได้เกิดใหม่ มันโล่งขนาดนั้นทีเดียว

เช้าวันรุ่งขึ้น เด็กหญิงตื่นลงมาพบพ่ออยู่ในครัวในชุดผ้าขาวม้าผืนเดียว พ่อหันมายิ้ม และหันกลับไปทอดขนมปังชุบไข่ที่หน้าเตาต่อ

“เอาจิ้มกับซอสแม็กก็ไ้”

[...]

20 พ.ศ. ๒๕๑๓

เสียงจกจกกรีดปีกร้องระงมไปทั่วทุ่งหญ้ารกข้างบ้านพักนั้น เสียงนี้เธอไม่เคยได้ยินเลยในกรุงเทพฯ มันกลายเป็นสัญลักษณ์ยามนึกถึงพ่อไปอีกอย่างโดยไม่ทันรู้ตัวเมื่อถึงวันนี้ เด็กหญิงอายุ ๘ ขวบกวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณจากหน้าต่างบ้านพักชั้นสอง ตันมะม่วงต้นเดียวหลังบ้านพักออกลูกอยู่ตรงนั้นตรงนี้ พ่อจะทำน้ำปลาทานใส่ถ้วยไว้ให้ในตู้กับข้าวใบใหญ่เสมอหมดแล้วก็ทำใหม่ หมดแล้วก็ทำใหม่...เป็นความละเมียดละไมของพ่อที่เธอจำได้ไปจนโต

25 อากาศอบอ้าวในหน้าร้อนเดือนเมษายน ถูกลมหอบมากระทบใบหน้า พ่อติดกับเสียงเพลง *มนตร์รักฤดูร้อน* ที่ขับร้องโดย สุเทพ วงศ์กำแหง ดังจากวิทยุชั้นล่าง เด็กหญิงฟังเพลงพลางคิดไปว่ามาอยู่กับพ่อเหมือนถูกปลดปล่อย จากกฎเกณฑ์ระบบระเบียบเครื่องครัดทั้งปวง จะว่าดีก็ดี แต่ก็อดคิดถึงเสียงบ่นพร่ำทั้งวันและทุกเรื่องของคุณป้าที่กรุงเทพฯ ไม่ได้

พ่อไม่เห็นว่าเป็นเรื่องอะไรเลย ออกไปเล่นข้างนอกกับเพื่อนทั้งวันก็ได้ เล่นไปถึงตอนกลางคืนก็ยังได้ เล่นน้ำฝนก็ได้ นอนตื่นหลับยังได้เลย อยู่กับพ่อช่างเสรีเสียจริง ๆ

30 เสรีเหมือนชีวิตของพ่อ

เสียงเพลงยังดังล่ออารมณ์ให้คลายร้อนอยู่เจี๊ยบแจ้วจากวิทยุเครื่องเดียวในบ้านนี้ เด็กหญิงร้องกระต่อนกระแท่นตามไปในท่อนที่จำได้ พลังมองผ่านแมกใบมะม่วงไปในป่าหญ้ารกสูงท่วมหัวที่อยู่ถัดไปจากรั้วบ้านพักตึกแถว เสียงจกจกยังคงดังเป็นระยะ ๆ สลับทับซ้อนกับเสียงเพลง

- 35 ลมฤดูร้อนแห่งเดือนเมษายน ผ่านพัดมาพาให้ร้อนรน
ร้อนเหมือนลมหายใจแรงขึ้น พรายพลีมนต์ขอรักมา
เด็กหญิงยังได้เรียนรู้อีกอย่างว่า มุมมองของพ่อต่างกับของคุณป้า อย่างในวันฝนตกวันนี้ พ่อก็อนุญาตให้ไปเล่น
น้ำฝนได้
เธอยังจำวันนั้นในหน้าร้อนได้ดีเหมือนกับมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน
พ่อเงยหน้าจากหนังสือ *ฟ้าเมืองทอง* มองลอดแว่นมาแล้วพยักหน้าอนุญาต เหมือนเธอจะได้ทันเห็นแววจนฉายา
- 40 ในสายตาพ่อด้วยซ้ำไปว่า ไม่เห็นต้องมาขออนุญาตเลย
เด็กหญิงจำได้แม่นยำว่ามันสนุกจะตายไป...
ฝนตกลงมากระทบเนื้อตัวหัวหู อีกทั้งเสื้อผ้าเปียกปอนชุ่มโชก ฝนเม็ดใหญ่ ๆ ก็ทำเอาเจ็บเนื้อได้เหมือนกัน เป็น
ความรู้สึกสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก และไม่เคยพบ เธอแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า แล้วก็ต้องหลบตาหลบเม็ดฝน เด็กหญิงวิ่งไปใน
สนามหญ้าหน้าหมู่บ้านแสนสุขกับเพื่อนเด็กผู้หญิงหลาย ๆ คน ด้วยหวังให้โดนฝนกระทบเยอะ ๆ ไม่ได้คิดสักนิดว่าถึงยืน
อยู่เฉย ๆ ก็โดนฝนเหมือนกัน
- 45 มาจนถึงวันนี้ เธอรู้สึกดีใจว่า เกิดมาแค่ได้เล่นน้ำฝนสนุกสนานยิ่ง ครั้งเดียวก็แสนสุขแล้ว
ได้มีความหลังรื่นรมย์ และจากคำอนุญาตของพ่อแท้ ๆ เทียว
หรือเพียงอาการพยักหน้ากับคำว่า “อ้อ” คำเดียวของพ่อ.

สร้อย สัตตบรรณ, เพลงชีวิต ๒๕๐๕ (2007)

2.

ศึกษาค้นหาสิ่งสุญหาย

	ดาวรายทองธารา	ระเริงรำลัดเลี้ยวล่อง
	พรางฟูพรายพรุฟอง	ดาราเล่นล้อวารี
	ปลาผุดเบื่องโพนฟ้า	แย้สายตายามราตรี
	เป็นปลามานานปี	ฤกษ์ยามดีได้เป็นดาว
5	ขุนเขาเบือโขดหิน	ทะยานเห็นขึ้นชมหาว
	เดือนลอยก็ร่อยราว	แยกร้อยเสียงแสงโทรมชม
	ทะเลเที่ยวเร้นหล้า	ท่องนภาน้ำเค็มพรม
	ผืนหล้ากลายเป็นลม	ละล่องปลิวลิวลอยไป
	[...]	
	โลกเหมือนมีดจวนมีด	เจียนดวงจิตจะอัปจน
10	ระหกระเหินหน	ศึกษาค้นหาสิ่งสุญหาย
	ร่างหงอยเหิมกลิ่นเหม็น	คราบขี้เกลือเกล็ดเต็มกาย
	ผมยุงแผ่สยาย	ผูกเงื่อนตายสังกะตัง
	ผิวดำเพราะกรำแดด	ไม่ระแวดรีระวัง
	ทรุดโทรมเดินเซซัง	ตาเร้นซ่อนรอยชมเซา
15	เชื่องเชื่องและซึมซึม	โง่งวงงิมเงืองหงอยเหงา
	จิมจำพรักับเงา	เพื่อพูดกับอดีตกาล
	เสื้อผ้าริ้วรุพรุณ	ใส่คัมทุนผู้ให้ทาน
	อุจาดอนาจาร	ไม่ใส่ใจมุ่งสัญจร
	เพียรแบกสมบัติบ้า	คล่องแขนคาแขวนไหล่คอง
20	พะรุงพะรังร้อน	เพรียกความหลังอันรางเลือน
	[...]	
	ยืมฝากเสาไฟฟ้า	รอสายตาเสาดอบต่อ
	ลูปค่าน้ำตาลดอ	พูดตัดพ้อเพื่อรำพัน
	เสียงเขาเปิดเพลงครื้น	แถมชื่นพื้นขึ้นทันควัน
	ยืมย่องยักแย้ยัน	ร้องรำยรำแสนรำเริง

พิชชา ถาวรรัตน์, เผดิมดาวพราวพรางฟ้า (1989)